

Άγιος Νικόλαος Καβάσιλας: Η Παρθένος υπήρξε ο μοναδικός οδηγός κάθε ψυχής και κάθε νου προς την αλήθεια του Θεού

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Απαύγασμα πατερικής Σοφίας](#)

Η Κοίμησις της Θεοτόκου. (Τοιχογραφία).

Αγίου Νικολάου Καβάσιλα: Λόγος Εις την Πάνδοξον Κοίμησιν της Υπεραγίας Δεσποίνης ημών και Παναχράντου Θεοτόκου

Συνέχεια από εδώ: <http://www.diakonima.gr/?p=506266>

3. Από τόσο λοιπόν παλαιά εγκωμιαζόταν. Αλλ' επί πλέον το ότι η Παρθένος είναι ο καρπός των δημιουργημάτων και ότι αυτή ακριβώς είναι η αναφορά και σχέση της μακαρίας προς το υλικό σύμπαν, γίνεται φανερό από τα παραπάνω.

Εφόσον δηλαδή σε όλη τη φύση καρπός είναι ό,τι την επαναφέρει από την εξαφάνιση προς την οποία βαδίζει και την καθιστά και πάλι νέα με τη νέα ζωή της καρποφορίας, ποιος (στην περίπτωση της ανθρωπίνης φύσεως) ανέπλασε και αναγέννησε τους ανθρώπους;

Από πού προήλθε η «καινή κτίση»;

Ποιος άλλαξε ριζικά όλο το σύμπαν;

Γιατί βέβαια είναι γεγονός ότι ο ουρανός δέχθηκε νέους αναγεννημένους πολίτες.

Κι αυτούς τους μετέφερε από τη γη η Παρθένος!

Η γη πάλι είχε σαν κάτοικό της τον καινό άνθρωπο, τον ίδιο τον Δεσπότη του ουρανού.

Κι αυτό, γιατί δεν παρήγαγε πια τον παλιό καρπό της αμαρτίας, αγκάθια και τριβόλια, αλλά το νέο άνθος της δικαιοσύνης, την Παρθένο.

Δεν έδιωξε έτσι η Παρθένος τα γηρατειά μόνο από την ανθρώπινη φύση, χαρίζοντας σ' όλους τους ανθρώπους τη δυνατότητα να ξαναζήσουν, αλλά χάρη σ' αυτή θα γίνη καλύτερος, θα ελευθερωθή δηλαδή από τη φθορά, και ο ίδιος ο ουρανός, καθώς και η σελήνη και η γη και τ' αστέρια.

Γιατί βέβαια δεν ήταν δυνατό να αναστηθή η κτίση από τη φθορά, αν τα τέκνα του Θεού δεν εύρισκαν την ελευθερία τους.

Και το λύτρο αυτής της ελευθερίας, τον πρωτότοκο των νεκρών, το έφερε ακριβώς στη γη η Παρθένος.

Θα απαλλάξη λοιπόν τη γη από τη φθορά και θα εκπληρώση το διακαή πόθο της αποδίδοντας την αφθαρσία, που «περίμενε αναστενάζοντας», όπως λέγει ο Παύλος.

Έτσι είναι φανερό ότι αυτό που ο προφήτης λέγει προς το Θεό: «θα χορτάση η γη από τον καρπό των έργων σου», αναφέρεται σ' αυτόν τον καρπό, στην Παρθένο.

Και Αυτήν ακριβώς υπονοεί σαν πόθο της γης, γιατί, σύμφωνα με το ψαλμικό, κι η γη θα χορτάση, όταν φανερωθή η «δόξα του Σωτήρος».

Αν πάλι η Γραφή αποκαλή γη και τους ανθρώπους, είναι φανερό ότι και αυτοί χάρις στην Παρθένο είδαν να πραγματοποιούνται όλες οι επιθυμίες τους κι έφθασαν στην ημέρα εκείνη, που είχαν επιθυμήσει οι Προφήτες να φθάσουν.

Γιατί βέβαια οι άνθρωποι, αφού χάσαμε με τη πτώση την ευτυχία, για την οποία πλασθήκαμε, την ποθούσαμε από τότε αδιάκοπα. Κανείς όμως ούτε από τους Αγγέλους ούτε από τους ανθρώπους δεν είχε τη δύναμη να μας την ξαναπροσφέρει. Και πέφταμε συνέχεια σε χειρότερα, ώστε να είναι έτσι αδύνατο να ξαναγυρίσουμε στην πρώτη κατάστασή μας. Κι όμως αυτή μόνο την ευτυχία ποθώντας στενάζαμε.

Αυτήν ακριβώς την ευτυχία μας έδωσε τη δυνατότητα να την ξαναβρούμε μόνη η Παρθένος. Αυτή ξεπλήρωσε την επιθυμία μας ενώνοντας με τους ανθρώπους τον μόνον Επιθυμητό, Αυτόν που, όταν κανείς τον βρη, δεν μπορεί να ζήτηση τίποτε παραπέρα.

Και τον ένωσε τόσο στενά, ώστε να μετάσχη όχι μόνο στον τρόπο και τον τόπο της ζωής μας, αλλά και στην ίδια μας τη φύση. Αλλ' όμως δεν περιορίσθηκε να ευεργετήση μόνο τους ανθρώπους κι αυτόν εδώ τον κόσμο, σαν να είχε βάλει όριο στις δωρεές της τον ουρανό.

Αντίθετα κι αυτόν τον ουρανό τον ξεπέρασε, κι αυτόν τον «εκάλυψε» με την αρετή

της. Γιατί φάνηκε χρήσιμη και στους Αγγέλους, στις ίδιες τις «Αρχές» και «Εξουσίες». Έκαμε να ανατείλη και γι' αυτούς το φως, τους έδωσε τη δυνατότητα να γίνουν σοφώτεροι από πριν και καθαρώτεροι, να γνωρίσουν την αγαθότητα και τη σοφία του Θεού καλύτερα.

Γιατί η «πολυποίκιλη σοφία του Θεού δια μέσου αυτής γνωρίσθηκε στις Αρχές και στις Εξουσίες και το βάθος του πλούτου της σοφίας και της γνώσεως του Θεού» διά μέσου αυτής, σαν να χρησιμοποιούσαν τα μάτια ή το φως το δικό της, το είδαν καθαρά όλοι.

Έτσι η Παρθένος υπήρξε ο μοναδικός οδηγός κάθε ψυχής και κάθε νου προς την αλήθεια του Θεού.

Συνέχεια εδώ: <http://www.diakonima.gr/?p=506588>

Από την έκδοση [Αγίου] Νικολάου Καβάσιλα, «Η Θεομήτωρ», των εκδόσεων της Αποστολικής Διακονίας της Εκκλησίας της Ελλάδος. Κείμενο, μετάφραση, εισαγωγή, σχόλια Παναγιώτης Νέλλας.